

Powołana wyżej ustawa o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska ustaliła wysokość uposażenia pracowników państwowych według ilości punktów wyszczególnionych w następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Ilość punktów uposażenia w szczeblach													
	a		b		c		d		e		f		g	
	czynny	emeryt.	czynny	emeryt.	czynny	emeryt.	czynny	emeryt.	czynny	emeryt.	czynny	emeryt.	czynny	emeryt.
I	2 600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
II	2 200	—	2 300	—	2 400	—	—	—	—	—	—	—	—	—
III	1 800	—	1 900	—	2 000	—	2 100	—	—	—	—	—	—	—
IV	1 400	—	1 500	—	1 600	—	1 700	—	1 800	—	—	—	—	—
V	1 100	1 012	1 200	1 104	1 300	1 196	1 400	1 288	1 500	1 380	1 600	1 472	—	—
VI	800	736	875	805	950	874	1 025	943	1 100	1 012	1 175	1 081	—	—
VII	600	552	660	607.2	720	662.4	780	717.6	840	772.8	900	828	—	—
VIII	480	441.6	520	478.4	560	515.2	600	552	640	588.8	680	625.6	—	—
IX	390	358.8	420	386.4	450	414	480	441.6	510	469.2	540	496.8	—	—
X	330	303.6	350	322	370	340.4	390	358.8	410	377.2	430	395.6	450	414
XI	270	248.4	290	266.8	310	285.2	330	303.6	350	322	370	340.4	390	358.8
XII	240	220.8	255	234.6	270	248.4	285	262.2	300	276	315	289.8	330	303.6
XIII	210	193.2	225	207	240	220.8	255	234.6	270	248.4	285	262.2	300	276
XIV	180	165.6	195	179.3	210	193.2	225	207	240	220.8	255	234.6	270	—
XV	150	—	165	—	180	—	195	—	210	—	225	—	240	—
XVI	130	—	140	—	150	—	160	—	170	—	180	—	190	—

W powyższej tabeli ilość punktów uposażenia emerytalnego podano za pełną służbę tj. za lat 35.

Kwotę uposażenia miesięcznego otrzymywało się przez pomnożenie liczby punktów odpowiedniej grupy i szczebla przez jednakową dla wszystkich grup uposażenia mnożną.

W okresie przejściowym, do liczby punktów w każdym szczeblu doliczało się 70 punktów tytułem dodatku regulacyjnego. Dodatek regulacyjny ulegać miał stopniowej redukcji po 10 punktów w okresach półrocznych, począwszy od terminu, który ustali Rada Ministrów.

Na czas trwania wyjątkowych warunków ustanowiono dla utrzymujących rodziny dodatek ekonomiczny nie więcej niż na 5 członków rodziny po 45 punktów miesięcznie. Dodatek rodzinny zmniejszać się miał równocześnie z dodatkiem regulacyjnym o 1 punkt.

Pierwsza mnożna na dzień 1 października 1923 r. wynosiła za 1 punkt 11.600 mk.

W razie wzrostu kosztów utrzymania na 15% Rada Ministrów mogła zarządzić dopłatę w dniu 16 każdego miesiąca różnicy, o którą wzrosły koszty utrzymania. (Dodatek regulacyjny, znizony został później do 60 punktów a ekonomiczny do 40 punktów).

W obrębie danej grupy uposażenia przejście na szczebel wyższy odbywało się automatycznie co 3 lata w zwykłych terminach półrocznych 1 stycznia i 1 lipca każdego roku.

Uposażenie miało być wypłacane miesięcznie zgóry w pierwszym dniu każdego miesiąca.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 Dz. U. 69, poz. 673 ustanowiono od dnia 1 czerwca 1924 r. dodatek na mieszkanie, odpowiadający prawie wysokości płaczonego komornego.

15) Rozporządzeniem ogłoszonym w Dz. U. Nr 55, poz. 393 z roku 1925 nastąpiło zaszeregowanie do grup i szczebli uposażeń tych emerytów, którzy przeniesieni zostali na emeryturę przed 1 października 1923 r.

Dotychczas było zatem wszystko w porządku. Bez osobliwych starań Rząd z własnej inicjatywy w miarę pogarszania się stosunków gospodarczych osób ograniczonych na stałe pobory otrzymywane z Skarbu Państwa, przychodził tym osobom z pomocą, troszczył się o nie, wydawał ustawy i rozporządzenia chroniące ich prawa, przyznawał dodatki rodzinne oraz nadzwyczajne dodatki w celu umożliwienia egzystencji rodzin pozostających pod opieką państwa.

Stan emerytów, wdów i sierót w Polsce jak podano w tabeli zamieszczonej w „Emerycie“ Nr 10/39 z dnia 15 maja br. str. 4—5 wynosił w r. 1923 osób 45.195; tytułem wydatków Państwa na emerytury preliminowano na ten rok sumą 18.651.660 zł, a więc 1,8% budżetu państwowego.

Rok 1927/28 przyniósł ogromne zmiany tak w stosunku do liczby emerytów, jakoteż do kwot wydawanych na emerytury, a z powołanej wyżej tabeli wynika, iż stan ten pogarszał się stale z roku na rok, gdyż emerytów wciąż przybywało, a z nimi rosły też wydatki na emerytury. Doszło do tego, iż w roku budżetowym 1939/40 liczba emerytów samej administracji państwowej wynosiła 95.393 osób, zaś wydatek na emerytury — dla tej jednej kategorii emerytów — doszedł do sumy 185.250.000 zł, czyli po uwzględnieniu składek emerytalnych, ściąganych wyłącznie od emerytów do 5,6% całego budżetu państwowego.

Temu niezdrowemu zjawisku nie zapobiegało się w sposób naturalny przez zahamowanie emerytowania ludzi zdrowych, młodych, przydatnych do służby i przez powiększenie środków na wydatki emerytalne np. przez pobieranie od ogółu czynnych funkcjonariuszów cywilnych i wojskowych wyższych opłat emerytalnych; przeciwnie, zwolniono od opłaty emerytalnej wszystkie kategorie czynnych pracowników, pobierając je tylko od emerytów. Dla łatania dziur w budżecie — przystąpiono do redukcji wypłacanych emerytur prawnie nabytych i wysłużonych. A więc rozpoczęto kolejną redukcję uposażeń emerytalnych, które od r. 1931 następowały systematycznie jedne po drugich i tak:

1) Ustawą z dnia 12 lutego 1931 r. Dz. U. 16/31, poz. 82 podniesiono podatek dochodowy o 10%, który poczęto potrącać od emerytur od dnia 1 kwietnia 1931 r.

2) Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. Dz. U. 32/31, poz. 282 odebrano emerytom od dnia 1 maja 1931 r. 15% dodatek drożyzniny, ustanowiony ustawą skarbową z dnia 21 marca 1929 r. Dz. U. 28, poz. 188;

3) Ustawą z dnia 18 marca 1931 r. Dz. U. 27, poz. 170 obniżono pobory emerytalne o 2% przez podwyższenie stawki opłat na emerytury z 3% na 5%;

4) Z dniem 1 kwietnia 1932 r. obniżono pobory emerytalne o dalsze 3% podnosząc opłatę emerytalną z 5% na 8% (ustawa z dnia 18 marca 1932 r. Dz. U. Nr 26/32, poz. 239);

Prosimy o zasilenie funduszu prasowego przez konto P.K.O. 209.000